

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová
Nepřítel, který
mě zachránil

ANNIE WESTOVÁ

NEPŘÍTEL, KTERÝ
MĚ ZACHRÁNIL

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

obvykle si tady povídáme o knížkách, které zrovna vycházejí. Tentokrát bych to ale chtěl pojmut jinak.

Autorkou příběhu Touze neporučíš! je Miranda Lee, jedna z nejzářivějších hvězd mezi všemi těmi jmény na obálkách mých knížek. Jestli dobře počítám, je to už její čtyřicátá sedmá kniha, kterou v češtině vydávám.

První vyšla roku 1995 a jmenovala se Trnitá cesta lásky.

Mirandiny příběhy jsou snadno rozpoznatelné. Obvykle se odehrávají v její milované rodné Austrálii a jsou členěny do spousty krátkých kapitol (ta poslední kniha jich má třicet), což jim dává spád. Hrdinky jsou obvykle „obyčejné“, takže žádné princezny či bohaté dědičky, a Miranda je velmi otevřená, když dojde na sex. Údajně je to typický rys Australanů obecně.

Rozhodně je to způsob psaní, kterým si Miranda Lee získala oblibu u milionů svých čtenářek po celém světě, pro něž své příběhy píše již od roku 1990.

A teď, proč o tom všem píšu. Dozvěděl jsem se totiž, že příběh s českým názvem Touze neporučíš! je úplně poslední, který se Miranda Lee rozhodla napsat a vydat v nakladatelství Harlequin. Že zkrátka usoudila, že je po dvaatřiceti letech načase odejít do spisovatelského důchodu. Myslím, že i za Vás jí můžu popřát, aby si ho užila co nejlépe. A společně určitě budeme doufat, že se s některými jejími knížkami, které doposud česky nevyšly, ještě setkáme!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

**NEPŘÍTEL, KTERÝ
MĚ ZACHRÁNIL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Marriage Proclamation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8195-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8196-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8197-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když Tara uslyšela, jak dodávka zastavuje, srdce jí začalo bušit jako o závod. Přesně této chvíle se nejvíc děsila.

Stěží mohla uvěřit, že se zrovna ona pokouší nelegálně překročit hranice, aby utekla *ze své země*.

Zachvěla se.

Její obavy, že se vydává do rukou muže, jehož sotva znala, byly nicotné při představě, jak příšerný osud by na ni čekal v Dháلكúru. Udělala by téměř cokoli, aby se odtamtud dostala.

Byla to sice země, odkud pocházela její matka, ale po její smrti tam teď byla vydaná Fúadovi na milost a nemilost. Zvedl se jí žaludek a z dusivého horka se jí dělaly mžítka před očima.

Strachem se jí svíralo hrdlo a hrudník měla tak sevřený, že chvílemi nemohla popadnout dech. I když to možná nebylo jen kvůli strachu, ale i kvůli tomu, že byla až příliš těsně zaklíněná v zadní části auta. Bylo sice ještě brzké ráno, pouštní teploty se však již neúprosňě šplhaly vzhůru.

Auto se zakolábalo, jako by řidič vylezl z auta. Nebo někdo jiný naopak nastoupil? Pak bylo ale slyšet startování motoru a auto se zase rozjelo.

Zřejmě se jim podařilo překročit hranici.

Tara vydechla úlevou. Bylo tu velmi málo místa, ale na to si zakázala myslet. Nemohla si teď dovolit trpět klaustrofobií. Nebo omdlít z nedostatku vzduchu. Júnis

určitě zastaví dodávku hned, jakmile budou z dohledu hranic, a pomůže jí z tohoto stísněného prostoru ven. Na vzduch. Ještě nějakou dobu musí vydržet. Zachovat klid a čekat.

Stálo ji to však již poslední zbytek sil. Uplynulý měsíc byl nejhorším v jejím životě a posledních pár dnů se změnilo v noční můru. Ještě stále ji šířal žal a svět jí připadal nudný a šedivý. Až na Fúada. Jeho jediného bohužel viděla v duchu v tak výrazných barvách, jako kdyby si prohlížela fotografie té nejlepší kvality. Ach, jak jen si přála, aby ho už nikdy v životě nespátřila.

Její bratranec vyrostl z protivného a zlomyslného chlapce v bezohledného a zistného muže, připraveného vypořádat se s každým, kdo by mu stál v cestě.

A tedy i s Tarou.

Tara se pohnula při pokusu o hlubší nádech a stále se snažila utěšovat tím, že už brzy bude volná. Auto již brzy zastaví a Júnis ji z toho stísněného prostoru konečně vysvobodí. Júnis, jenž znal její matku už mnoho let, byl ochoten ve jménu dávného přátelství podstoupit toto obrovské riziko a nabídl Taře svou pomoc. Až bude v bezpečí, musí najít způsob, jak se mu co nejlépe odvděčit.

Tara zívla. Navzdory velkému nebezpečí ji zmáhala únava. Horko a nedostatek kyslíku si vybíraly svou daň.

Brzy se ale už auto zastaví a pak...

S náhlým pocitem paniky se probudila v úplné tmě. Tížilo ji nesnesitelně dusivé horko. Nemohla se ani pohnout, ruce i nohy měla uvězněné. Nic neviděla, ani neslyšela. A připadala si spoutaná a ještě něčím zatížená. Byla naprosto v šoku a dezorientovaná.

Chystala se vykřiknout, když vtom si naštěstí vzpomněla. Auto. Hranice. Júnisova nabídka, že ji ukryje v dodávce mezi zbožím, které vezl do Náhrátu.

Usnula a zapomněla na to. To je všechno. Téměř se rozplakala úlevou.

V dusivé tmě ji svědila přehřátá kůže a vlasy se jí vlhce lepily k hlavě. Jak dlouho už tu vůbec ležela?

Ozvalo se bouchnutí a vzápětí se otevřely zadní dveře dodávky. Zvenku byly slyšet nějaké zvuky. Byly to snad hlasy?

Júnis sice se zbožím mířil do hlavního města Náhrátu, ale slíbil jí, že ji předtím vysadí na nějakém klidném místě. O jiných lidech se nezmiňoval.

Přesto ve své skrýši zaslechla tlumený rozhovor několika mužských hlasů.

Kde zastavili? A s kým to Júnis mluvil? Dopustila se snad chyby, když důvěřovala dávnému příteli své matky?

Leknutím se jí najednou málem zastavilo srdce. Ucítila pohyb. Někdo prudkým trhnutím nadzvedl věci, jež ji zakrývaly, a pak zřetelně uslyšela mužské hlasy a smích. S prudkým škubnutím se ocitla ve výšce a cítila, jak si ji někdo i s obalem, ve kterém se skrývala, přehodil přes rameno.

Kousla se prudce do rtů, aby potlačila výkřik strachu a bolesti. Teď už byla úplně probuzená, ale neschopná pohybu. Mohla jen tiše doufat, že změna plánu neznamená, že ji Fúad našel.

Nebo že ji snad Júnis dopravil někam jinam.

Rajíf počkal, až bude sám, a pak se zvedl z pozlaceného křesla, stojícího na mramorové podestě. Pořádně se protáhl, aby narovnal záda, a pak ještě několika pohyby uvolnil napětí v ramenou.

Navzdory nepříjemně ztuhlému pocitu v celém těle bylo týdenní veřejné zasedání jednou ze staletých tradic, již rozhodně neměl v úmyslu měnit. Bylo důležité, aby lidé věděli, že jim šejk naslouchá.

Dnešní jednání začalo sporem o pozemky, který se táhl již několik generací a na který by byl krátký snad i samotný král Šalomoun. Později se na jednání probírala údajná krádež věna, problémy s územním plánováním a v neposlední řadě byl jeden vládní úředník obviněn z nekalých praktik.

Rajífa toto obvinění vůči úředníkovi obzvláště znepokojilo, a to proto, že spravoval finanční prostředky na komunitní projekty. A pokud se najdou důkazy na to, co se dosud dozvěděl, tak –

Dveře se najednou otevřely, vstoupil palácový kancléř, uklonil se a pak ukázal na vysokého muže, jenž nesl přes rameno něco dlouhého. Rajíf viděl, jak se ten muž potí, těžce dýchá a má vytřeštěné oči. Bylo jeho břemeno tak těžké, nebo byl jen nervózní?

„Rychle!“ Kancléř muže netrpělivě pobídl. „Nenechte přece Jeho Výsost čekat.“

Další úklona a kancléř přistoupil k podestě, na které stál trůn. „Pane, žádal jste, abychom vás neprodleně informovali, až dorazí dar pro vaši tetu.“ Gestem ukázal na muže, jenž pomalu kráčel po podlaze ze složitě vykládaného kamene. „Jeden z mých mužů byl náhodou ve službě, když zásilka překročila hranice, a zajistil, aby byla i s kurýrem okamžitě dopravena do paláce. Myslel jsem, že si ji budete chtít co nejdříve prohlédnout, abyste se ujistil, že splňuje vaše požadavky.“

Rajíf přikývl. Přenesl svou pozornost na muže, který s velkou námahou a funěním opatrně položil své břemeno na podlahu. Pak se uklonil a uctivě sklonil hlavu.

„Můžete vstát.“

Příchozí se i přes toto svolení trochu zdráhal. Vstal, ale dál upřeně hleděl dolů, k Rajífovým nohám.

„Nuže, rozbal přece ten balík, aby si mohla Jeho Výsost prohlédnout zboží.“ Kancléř vykročil ke kulatému a dlouhému balíku, ale cizinec se mu okamžitě postavil do cesty, jako by chtěl zásilku střežit vlastním tělem.

„Ne!“ Otočil se a poprvé za celou dobu se podíval Rajífovi přímo do očí. Jeho pohled vypovídal o naléhavosti, možná dokonce i o zoufalství. „Pokud Vaše Výsost dovolí, raději bych zásilku rozbalil v soukromí.“

Rajíf si muže zvědavě prohlížel. „A proč?“

Mužovy rty se začaly tiše pohybovat, jako by si v duchu zkoušel, co odpovědět. Ruce se mu zkroutily.

„Prosím, Vaše Výsosti. Zásilku byste měl spatřit pouze vy sám.“

To už se zatvářil překvapeně i kancléř. „Vaše chování už překračuje všechny meze. Ustupte.“ Vykročil vpřed, jako by se chtěl sám ujmout rozbalení balíku, ale muž mu v tom opět zabránil.

„A kdo vůbec jste?“ Rajířův hlas přerušil počínající hádku.

„Jmenuji se Júnis, Vaše Výsosti. Jsem představený dhálkúrského královského cechu tkalců –“

„Ano, už vím. Už jsem o vás slyšel.“ Jeho teta na tohoto muže pěla jen samou chválu. A proto pro ni Rajíř objednal dárek přímo z jeho dílny. „Těším se, až uvidím, co jste přinesl.“

„Prosím, Vaše Výsosti.“ Júnis si uctivě položil ruku na srdce a pak se přes rameno znovu ohlédl na kancléře i strážného u dveří. „Přísahám, že nechci nikomu ublížit.“

Situace byla čím dál zajímavější. Rajíř rázným kývnutím propustil strážného, který okamžitě odešel z místnosti a pečlivě za sebou zavřel dveře.

„Ale Vaše Výsosti!“ zaprotestoval kancléř.

Rajíř ho ignoroval. „Rozbalte to,“ nařídil.

Júnis vrhl na kancléře poslední nesouhlasný pohled, pak si ale klekl a rozvázal pruhy látky, jimiž byl válcovitý balík svázan. Zamumlal si něco pod nosem a pak začal rozbalovat obal balíku, a to tak pomalu a opatrně, jako by byl v balíčku ukrytý ten nejvzácnější křišťál.

Jako první se ukázaly nazlátlé třásně a jak Júnis dál balík rozbaloval, bylo vidět nádherný koberec. Sytě zlatá barva se mísila s jemně nazlátlými barvami pouštního písku a kontrastovala s indigovou modří i sytě fialovou barvou.

Rajířovi bylo na první pohled jasné, že jde o skutečně mistrovské dílo, pořád však nechápal, k čemu byly všechny ty tajnosti.

Kancléř si zřejmě myslel totéž. A než ho Júnis stačil zastavit, popadl jednu stranu koberce a prudce za ni

škubl. Role koberce se hlučně rozvinula a Rajíf najednou uviděl odhalené ženské nohy, spleť tmavých vlasů a obrovské, široce otevřené oči.

Kancléř bleskurychle odskočil dozadu a vykřikl. Júnis ztuhl.

Rajíf nehybně stál a soustředěně dívku pozoroval.

Měla na sobě šaty barvy zralých malin. Vlastně je měla na sobě jen napůl, protože viděl i dost velkou plochu odhalené, zlatavě zářící kůže. Krásně tvarovaná lýtka a hladká stehna. Hrud' se jí pod jemnou karmínovou látkou mohutně zvedala a zase klesala ve snaze vdechnout co nejvíce svěžího vzduch. A stále na něj hleděly ty oči.

Rajíf cítil účinek toho pohledu až v samém nitru.

Dívka najednou zvedla štíhlou paži a z zčervenale tváře si odhrnula pramen dlouhých vlasů.

Byla překrásná.

Možná to byla její ústa, díky nimž vypadala tak úchvatně a přitažlivě. Měla velmi plné rty, v koutcích mírně ohnuté dolů. S takovým tvarem úst by vlastně měla vypadat nespokojeně, místo toho však vypadala smyslně.

Rajíf ucítil v slabinách prudkou odezvu.

Ruměncem na její tváři, jemná a ušlechtilá křivka hrdla, oblá ňadra, vodopád tmavých vlasů i to, jak lačně a s požitkem vdechovala chladný palácový vzduch, to vše přimělo Rajífa nevyhnutelně myslet na postel. Na postel plnou vášně.

„Mohu hádat, kdo jste? Zřejmě Kleopatru, není-liž pravda?“

Ten hlas k němu seděl. Byl hluboký, sytý a temný. Pronikl jejím podvědomím stejně nebezpečně jako sametová stuha omotaná kolem tmavě šedé oceli.

A stejně pevnou ocel viděla i v jeho orlích očích, v arogantním úhlu čelisti a v černém obočí, jež se teď nadzvedlo v napůl tázavém i posměšném výrazu.

Už i tak se nad ní tyčil z výše mramorové podesty,

vysoký a majestátní, takže si připadala úplně maličká a bezvýznamná. Jeho slavnostní roucho, čistě bílé a zdobené zlatem, kontrastovalo s jejím vlastním neupraveným zevnějškem. Ruce, založené na hrudi, vypovídaly o autoritě podbarvené netrpělivostí.

Působil velkolepě.

A věděl o tom.

Prastarý ženský instinkt jí napovídal, že tento muž velmi dobře věděl o auře moci a nefalšované mužnosti, jež ho obklopovala.

Zamrkala a dál lačně lapala po dechu, ještě stále napůl otupělá předchozím nepohodlím i nedostatkem vzduchu. A tak jí trvalo příliš dlouho, než pochopila jeho narážku na Kleopatru, která se prý nechala propašovat do komnat Julia Caesara zabalená v koberci, aby ho svedla.

Když jí to došlo, zvedla se v ní vlna zahanbení.

Rychle se snažila upravit svůj zevnějšek, aby si dodala trochu sebevědomí. Nejistými prsty nahmatala stuhu zavínovacích šatů, ale zjistila, že se během přepravy uvolnila, a šaty jí tak z větší části spíše odhalovaly, než aby ji zakrývaly.

S hrůzou se zhluboka nadechla a hledala volné konce stuhy. Bohužel jí to ztěžovaly příliš pomalé ruce a podrážděný žaludek, který hrozil, že ji každou chvíli ještě víc ztrapní.

Slyšela hlasy, snad i Júnisův, ale nedokázala je moc vnímat, přemožena úsilím se zahalit a zabránit zvracení.

Zvedla hlavu a spatřila kolem sebe obrovskou a velkolepou místnost. Třpytivý strop se klenul nad místností, která byla až na ten stupínek s trůnem úplně prázdná.

To všechno potvrdilo její obavy. V prvním okamžiku, když ho spatřila, byla příliš zmatená na to, aby vnímala něco víc než jeho přítomnost. Teď jí však pochopila, o co tady jde.

Tohle nebyla obyčejná místnost. Ani muž, který si jí nyní tak panovačně prohlížel, nebyl jen tak obyčejným mužem.

Tara tu přísnou a pohlednou tvář znala. Znal ji každý, kdo se alespoň trochu zajímal o současné dění.

Nebyl to obchodník s lidmi, ke komu ji Júnis přivedl. Byl to samotný šejk Náhrátu.

Zděšeně ucítila, jak se jí opět zvedá žaludek.

Dostala se sice přes hranice, ale zdaleka nebyla v bezpečí. Bylo dost špatné, že ji našli, protože je cizinka, která se ilegálně vkradla do jeho země. Ale to nebylo nic proti tomu, co by ji čekalo, kdyby zjistil, kdo je, a rozhodl se ji vydat do Dháلكúru jejímu bratranci.

Tara si kolem sebe konečně trochu omotala a upravila šaty, potácivě vstala, narovнала ramena a zvedla bradu, aby si dodala odvahy.

„Vaše Výsosti.“ Ještě pořád se jí motala hlava a tak se nedokázala uklonit. Sklonila tedy pouze hlavu.

„Předvedla jste nám vskutku zajímavé představení.“

Z jeho tónu se ani v nejmenším nedala odhadnout jeho nálada. Myslel to sarkasticky? Ztěžka polkla a vši silou své vůle si zakázala, aby se jí zase udělalo špatně. *Nebude jí špatně! Nebude!*

„Vaše jméno?“

Pomalou zvedla oči a doufala, že tentokrát se už nebude tvářit tak neoblomně.

Doufala však marně. Šejk Rajíf ibn Ánsár z Náhrátu vypadal ještě přísněji než předtím.

„Tara, Vaše Výsosti.“ Zhluboka se nadechla. Bylo málo pravděpodobné, že by mu její příjmení něco říkalo. „Tara Michaelsová.“

„A účel tohoto téměř cirkusového představení byl jaký, slečno Michaelsová?“ Zaostril na ni svůj pronikavý pohled. „Uznávám, že to byl dost neotřelý způsob příchodu, ale chyběla mu... důstojnost.“ Aniž by se pohnul, vypadal najednou snad ještě impozantněji. „Navzdory mínění některých lidí nemám zájem o ženy, jež mi samy padají k nohám, ať již doslova či v přeneseném významu.“

Dál ji upřeně pozoroval. Cítila, jak rudne. Připadalo jí, jako by jí tím pohledem pronikl skrz šaty a přejel jí celé její tělo.

V jeho zkoumavém pohledu bylo něco, co ji neodvratně přinutilo uvědomit si samu sebe jako ženu a jeho jako muže.

Nebo se cítila tak divně a rozpačitě jen proto, že mu možná nepřipadala ani trochu hezká? Najednou jí došla jeho nehorázná domněnka, že si celou tuto ponižující scénu *naplánovala*. Jako by se mu každá normální žena toužila nechat rozbalit u nohou jako nějaká... nabízející se oběť!

Rozhořčeně se na něj podívala a chystala se vše uvést na pravou míru.

„Když dovolíte, Vaše Výsosti.“ Júnis rychle vykročil vpřed a postavil se vedle ní. „Došlo k politováníhodnému omylu. K tomuto vůbec nemělo dojít.“ Obrátil se k Taře, obličej zbrázděný obavami. „Čekali na mě na hranicích. Neměl jsem ani tu nejmenší šanci zastavit a vysvobodit vás, doprovodili mne rovnou do paláce.“

„Takže pašování lidí,“ ozval se další hlas a do Tařina zorného pole se přesunul malý zavalitý muž. „Zavolám strážu, Vaše Výsosti, a nechám je oba zavřít.“

Při těch slovech Taru opustily poslední síly. Představa, že by ji znovu zavřeli, po tom všem, čím si prošla! Kolena se jí podlomila a málem by se sesula k zemi, kdyby ji byl Júnis nezachytil za loket a pevně nepřidržel.

„Není třeba,“ řekl šejk. „Vyslechnu je sám. Můžete se vzdálit. A tohle všechno si nechte pro sebe, dokud se nerozhodnu, jaké kroky podniknout.“

Tara i přes nevolnost slyšela pevné kroky, jak šejk sestoupil z podesty a kráčel po podlaze.

„Je vám špatně?“

Tara se snažila napřímít páteř a zpevnit roztřesená kolena. „Asi nějaká nevolnost,“ zamumlala. „Skoro jsem v tom koberci nemohla dýchat a bylo tam příšerné horko.“

Šejk si ji nekonečně dlouho mlčky prohlížel. Jeho tvář byla dost blízko na to, aby si všimla, že má oči tak tmavé, až se zdály být úplně černé. Působilo to velmi poutavě.

„Pojďte se mnou,“ řekl nakonec. Otočil se a vyšel z místnosti, aniž by se obtěžoval zkontrolovat, zda ho oba následují.

O dvacet minut později seděla Tara v luxusně zařízeném salonku na křesle, jež bylo tak pohodlné, že se v něm zatoužila schoulit a opřít si hlavu o měkké polstrování. Včera celou noc nespala a dnešek byl nesmírně náročný.

Čekala, že ji odsud brzy odvedou do nějaké nevlídné cely, místo toho jí však usměvavá žena přinesla džbán nádherně ledové vody a talíř se sušenkami.

Teď, když Tařina nevolnost ustoupila, toužila jen a jen po tom, aby mohla utéct. Šejk však před chvílí někam odvedl Júnise a Tara nemohla odejít, aniž by se ujistila, že mu nic nehrozí.

Nebýt strážného, který pozorně hlídal před místností, vypravila by se Júnise najít.

Ale takto nemohla dělat nic jiného než si opřít hlavu o měkké čalounění a zavřít na chvíli oči. Musela načerpat novou sílu.

Najednou ji něco vytrhlo ze spánku, aniž by přesně věděla co. Zmocnil se jí pocit, že ji někdo pozoruje.

Tara otevřela oči a zjistila, že opravdu není sama.

Prohlížely si ji bezedné černé oči. Šejk Rajíf z Náhrá-tu seděl v protějším křesle a upřeně ji pozoroval.

Tara spěšně narovnala nohy, které měla schované pod sebou, a snažila se ve spěchu posadit alespoň trochu zpříma. Prsty u nohou zkoušela nahmatat odhozené sandály, ale pak to vzdala. Bude bosá. Nedá se nic dělat.

Rychle zkontrolovala, zda se jí výstřih šatů ve spánku nerozevřel, a pak si složila ruce do klína. „Kde je Júnis?“

„Nemusíte si o něj dělat starosti.“

„Opravdu?“ Hlavu měla těžkou jako kámen a vůbec jí to nemyslelo. „Propustil jste ho? Je volný?“

Šejk začal potichu poklepávat prsty jedné ruky na dřevěném opěradle křesla. „Jistěže ne. Porušil zákon,